

Bratři a sestry,

chci se dnes v kázání ještě vrátit k letošnímu celocírkevnímu heslu. Mohli jste si už přečíst posla, kde jsme se nad poselstvím tohoto verše zamýšleli a novoroční dopis k tomu napsal i synodní senior. Co tedy vlastně ještě povědět navíc? Co povědět k něčemu tak samozřejmému – vždyť to je přece jasné, že se má vše co děláme dít v lásce. Jak taky jinak? Nehrozí tady dnes nebezpečí nějakého nudného kázání?

Synodní senior se pokusil vyjmenovat, co všechno se v našich sborech děje nebo dít může. A jistě se shodneme, že právě v tom našem sboru se toho děje skutečně mnoho. Kromě bohoslužeb, které jsou základem a kde se po celém týdnu všichni společně sejdem, se konají bohoslužby v domovech seniorů, scházíme se k biblickým hodinám, schází se modlitební skupinka, seniorklub, mužská skupinka, děti, dorost i mládež, sešlost, koná se nedělní škola. Pracuje staršovstvo, stavební i grantová komise hlavně v souvislosti s obnovou kostela. Kromě toho jsme otevřeni i k tomu, aby se u nás konaly akce seniorátní i celocírkevní, ať už pro mládež nebo jiné. Konáme i další, jiná sborová setkání, letní tábory, zájezdy, rodinnou rekreaci. Snažíme se navštěvovat lidi, zvláště ty, kteří pravidelně docházejí nemohou. Snažíme se myslet na potřebné. Myslím, že náš sbor opravdu žije.

Nemluvím o tom proto, abychom se pochválili, jak jsme dobří a aktivní. Spíše proto, abychom si uvědomili, co vše je nám svěřeno a umožněno a v čem všem se ta naše křesťanská láska může a má projevat. A vnímám to tak, že tomu tak v současnosti je. Samozřejmě by bylo pyšné říci, že to tak jistě při nás musí být vždycky. Vždyť nikdy nevíme, kdy budeme třeba řešit nějaký konflikt, který bude bolet. Ale v současné chvíli cítím a vnímám, že tomu tak je. Chvála Bohu za to. A i případná nedorozumění lze s láskou řešit.

V lásce v našem sboru proběhla i nedávná předadventní rozprava na téma žehnání homosexuálním párům během biblické hodiny. Neviděli jsme tuto věc všichni stejně, a přesto jsme si dovedli vzájemně naslouchat. Ano, láska přece nechce jen vysypat to svoje, ale je připravena k naslouchání. Nejsem si jist, jestli se všechny rozhovory na toto citlivé téma, které se v církvi vedly, odehrávaly opravdu v lásce. Příští sobotu po farářském kurzu se právě o tomto koná celocírkevní seminář. Doufejme tedy – a modleme se za toto jednání, aby proběhlo ve vzájemné lásce a s ochotou naslouchat...

V podstatných věcech jednota, v nepodstatných svoboda, ale ve všech láska. Tak to už dávno před mnoha staletími řekl církevní otec Aurelius Augustinus. Byl si vědom, o jak zásadní důraz se jedná, právě když jde o křesťany a jejich svědectví před tímto světem. Láska se nebojí toho, že je někdo jiný a uvažuje jinak nežli já sám. Láska se dovede s pokorou druhému přiblížit. Láska dovede sdílet s druhými bez závisti jejich obdarování a radost, a taky dokáže sdílet bolest a trápení - a být nablízku.

Všechno necht' se mezi vámi děje v lásce. To řekne Pavel téměř v samotném závěru svého prvního listu do Korintského sboru. Řekne to spolu s dalším povzbuzením. Budte bdělí, stůjte pevně ve víře, budte stateční a silní...

Ale připomeňme si některé souvislosti tohoto slova. Jednak je to samozřejmě ten krásný text, která nazýváme „chválou svaté lásky“, který jsme četli na začátku. A to včetně té věty poslední, kde zazní ta trojice – víra, naděje a největší láska. Pavel znal situaci v korintském sboru, která byla složitá a byly tam časté konflikty různých skupin. A proto hymnus lásky včetně té trojice na závěr. Podle Jednoty Bratrské jsou právě tohle ty podstatné věci pro spásu. Víra, naděje a láska. V těchto třech věcech je nutná jednotu. Vše ostatní je služebné. Ne nedůležité, ale služebné. Můžeme se lišit v různých důrazech, můžeme rozumět různě dokonce i svátostem, ano, a dokonce můžeme mít různý přístup k Písmu a nesterjně mu rozumět. Můžeme být evangelíkem, katolíkem, baptistou, metodistou nebo charismatikem – ale pojí nás to, že jsme křesťany. A víra, naděje a láska, která je největší – to je to nejpodstatnější. Nic důležitějšího není.

Mám ale na mysli v souvislosti s naším letošním veršem ještě něco jiného. A sice je to souvislost kratší, souvislost závěrečné kapitoly listu, kde výzva k lásce zazní a který Pavel napsal v Efezu. Proto jsem text kázání rozšířil i na ni. A sice Pavel zmiňuje několik lidí a jednu celou rodinu.

Ten první je jeho spolupracovník Timoteus. Pavel vyzývá Korinťany k tomu, aby pokud přijde, „byl mezi nimi bez obav“, aby se tam cítil bezpečně, aby ho nikdo nepodceňoval, a taky aby ho vyslali na cestu k němu s bratrskou láskou. Koná přece stejné dílo evangelia. Z listu apoštola Timoteovi víme, že mu pověděl: Nikdo ať tebou nepohrdá, protože jsi mladý. Zřejmě to tento Pavlův mladší spolupracovník nemíval lehké. Ne každý ho přijímal. Ne každý bral jeho službu vážně. Může být mezi námi v církvi mnoho lidí, kteří slouží s nadšením, možná s jistou nezralostí a nám nedochází, jak důležitou službu konají. Anebo konají službu nenápadnou, které si nikdo nevšimne. A přitom stačí říci: Díky za to co děláš, je to dobrá služba, vážíme si jí... To je velké povzbuzení. To je ale taky láska.

Další postavou, kterou Pavel zmíní, je jeho spolupracovník Apollos. Ve srovnání s Timoteem nejspíše zkušený člověk a křesťan. A poodhalí nám to, že se představy obou těchto velkých osobností v jistém okamžiku rozpolťí. Pavel chce, aby šel spolu s ostatními bratry do Korintu, ale on nyní nechce a vidí to jinak. Je ale připraven jít později až bude vhodná chvíle. Naše představy ve sboru se někdy mohou rozcházet. Můžeme v dané chvíli vidět jiné priority. Ale velikost Kristova svědka a taky projev jeho lásky spočívá v tom, že nebude za každou cenu vždy chtít prosadit svoji a bude ochoten ustoupit. Pokud bude farář, kurátor nebo někdo jiný chtít vystupovat autoritativně ve stylu takhle to chci a tak to bude, v posledu to zhorší vztahy a mnohé otráví...

Třetím případem je rodina Štěpánova, která jako první uvěřila v Achaji a v první kapitole Pavel mluví o tom, že ji pokřtil. Tato římská provincie nebyla od Korintu daleko. Pavel prosí korintské – vy o nich víte, dali se do služby bratřím, vezměte je vážně, dejte jim najevo zájem, dokonce se jim podříďte a nechovejte se k nim povýšeně. Naopak si takových lidí važte, projevte jim důvěru při jejich službě. Možná to byli dnešními slovy řečeno – lidé z diaspory, z kazatelské stanice. Neházejte jim klacky pod nohy, ale vezměte je vážně, dejte jim volné ruce, zaslouží si to. Oni jsou těmi, kdo znají situaci v místě, kde žijí. Vrhli se do služby a potřebují podporu a vstřícnost. Jste s nimi přece na jedné lodi. A nemyslí jen na tu jednu jmenovanou rodinu, ale chce, aby se to takto dělo i všude jinde.

Možná že my, kdo žijeme ve velkých sborech, nedovedeme vždy docenit práci na Božím díle tam, kde je bratří a sester málo, možná jen jedna nebo dvě rodiny. A přece pracují, jak nejlépe dovedou. Přece se i tam Kristovo dílo koná.

No a nakonec zmíní tři muže – Štěpána, Fortunáta a Achaika. Vyslanci korintského sboru a doručitelé Pavlova dopisu. Pavel má radost, že za ním přišli. Raduje se ze společenství s nimi. Jsou mu náhradou za všechny korintské. A dokonce napíše, že uklidnili a potěšili jeho srdce. Je skvělé, když máme ve své blízkosti takové lidi – ty, kteří potěší, upokojí, povzbudí. Skvělý, možná nejhlubší projev křesťanské lásky. Lidi, se kterými ani nemusíme řešit problémy a starosti, ale kteří jsou prostě při nás a s námi.....

Na takovýchto konkrétních příkladech Pavel ilustruje, jak prakticky rozumí lásce. A k takové lásce všechny korintské, často znesvářené, vyzývá. Láska není jen to, že se na sebe usmíváme a podáváme si ruce. To se dá i naučit. Ale je to společné dílo, společné hledání možných a dobrých cest při práci na Boží vinici. Je to respekt, tolerance, velkorysost, široké srdce, schopnost a ochota vidět druhého jako důstojnějšího sebe. Nebo jen prostá blízkost a sdílení víry a života. Pán Bůh ať nás k takové lásce vede. Amen.

Modlitba: Náš Pane, děkujeme ti za společenství sboru, za sdílení víry, lásky a naděje. Díky za lid, kteří jsou nám darováni, kteří nás potěším povzbudí a můžeme se na ně spolehnout. Amen.